

Arrest

nr. 223 015 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 bus 20
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om haar moeder met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 5 december 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Verzoekster dient op 5 februari 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw om haar moeder met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 3 augustus 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die verzoekster op 20 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 05.02.2018 werd ingediend door:

Naam: [J.] Voorna(a)m(en): [F.] Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...] Rr: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed opnieuw een aanvraag in functie van haar Belgische moeder, mevrouw [J.S.] [...].

Als verwante in neergaande lijn dient zij te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40ter van de wet, alsook aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van dit alles werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest dd. 25.04.2017 waarin is opgenomen dat betrokkene niet belastingplichtig is dd. 25.04.2017

- Attest waarin is opgenomen dat de referentiepersoon betrokkene steeds ten laste heeft gehad, vanaf haar geboorte tot het jaar 2000. Het jaar waarin ze Marokko heeft verlaten om zich in België te vestigen.

- Ocmw-attest van niet steunverlening op naam van betrokkene dd.7.03.2018

- Brief van advocaat Moskofidis

- Getuigschrift van woonst met historiek adressen dd. 27.02.2018 op naam van betrokkene en op naam van de referentiepersoon

- Bewijs van pensioen van de referentiepersoon van feb 2017 tot feb 2018

- Bewijs van overschrijven van 250 euro van de referentiepersoon aan betrokkene in de maanden juni-dec 2017 en jan-mrt 2018, bewijs van ontvangst pensioen door de referentiepersoon, bewijs van spaartegoed van de referentiepersoon

- Bewijs van aansluiting bij ziekenfonds voor betrokkene en de referentiepersoon

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan noch worden vastgesteld dat de middelenvereiste van de referentiepersoon aan de bedoelde voorwaarden voldoet, noch dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Vooreerst wat betreft de middelenvereiste, de bestaansmiddelen zijn niet toereikend zoals in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omschreven. Immers, ze zijn niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Verder wat betreft de voorwaarde ten laste zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is niet ten laste, immers uit raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt ze zelf tewerkgesteld te zijn en dus inkomen te hebben. Dit sluit uit dat ze ten laste is van de referentiepersoon.

Bovendien werd niet afdoende aangetoond dat ze voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon en zelf onvermogen was in het land van herkomst of origine. Vooreerst wat betreft het attest waarin is opgenomen dat ze niet belastingplichtig was in Marokko, het is niet duidelijk over welke periode dit gaat. Indien dit attest 2017 betreft, spreekt het voor zich, in 2017 verbleef ze immers reeds in België. Wat betreft het attest dat betrokkene financieel werd gesteund door haar moeder tot het jaar 2000, het jaar waarop deze verhuisde naar België, dat is eigenlijk een beetje te makkelijk. Vooreerst blijkt uit het rijksregister van betrokkene helemaal niet wat haar burgerlijke staat is. Gezien haar leeftijd lijkt het me zeer aannemelijk dat ze, in 2000 en mogelijks nog steeds, een gehuwde vrouw was. Van gehuwden mag verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Voor zover betrokkene dus zelf geen economische activiteit had voor haar uitreis naar België, wat nergens uit de voorgelegde stukken blijkt, dient dus bijkomend te worden vastgesteld of ze (1) gehuwd was en (2) of haar echtgenoot al dan niet economisch actief was op dat moment en dus in haar bestaansmiddelen voorzag.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan niet gesteld worden dat mevrouw aan de voorwaarden voldoet om houder te zijn van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Verzoekster dient op 10 september 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw om haar moeder met de Belgische nationaliteit

te vervoegen. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister op 7 maart 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een beroep gericht tegen deze beslissing is hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 231 685.

1.4. Op 2 april 2019 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw om haar moeder met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Deze aanvraag is hangende bij het bestuur.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.3. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoekster op 10 september 2018 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon en op basis van dezelfde rechtsgrond. Inzake deze aanvraag werd op 7 maart 2019 opnieuw beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Uit de nieuw genomen beslissing blijkt dat verzoekster haar nieuwe aanvraag met bijkomende bewijsstukken heeft onderbouwd. Op 2 april 2019 diende verzoekster andermaal een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, om haar moeder met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Verzoekster betwist dit alles niet.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische moeder heeft verzoekster uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 3 augustus 2018 genomen bestreden weigeringsbeslissing kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoekster. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij opnieuw door verzoekster werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van descendent ten laste van een Belgische ouder houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Ter terechtzitting gevraagd om het actuele belang toe te lichten dat zij in de huidige situatie nog heeft bij het thans voorliggende beroep, stelt verzoekster dat haar belang erin bestaat dat zij in haar verzoek-

schrift een principekwestie heeft aangevoerd – met name haar samenwoont met de referentiepersoon – en dat, indien de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen op grond van deze principekwestie, verweerder verplicht zal zijn om bij het nemen van latere beslissingen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest.

In haar middel stelt verzoekster inderdaad dat zij in het herkomstland gedurende verschillende jaren heeft samengewoond met de referentiepersoon, maar de vaststelling dringt zich op dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins het tegendeel voorhoudt of zulks betwist. Verweerder oordeelt in zijn beslissing enkel dat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet of niet afdoende blijkt dat verzoekster in haar herkomstland, en dit in de periode voorafgaand aan de komst naar België, daadwerkelijk onvermogen en ten laste was van haar moeder.

Zoals reeds werd aangegeven, blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoekster het zelf nuttig achtte om, alvorens de Raad uitspraak deed omtrent een door haar ingestelde beroepsprocedure, nogmaals een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen en hierbij bijkomende overtuigingsstukken inzake het ten laste zijn te voegen. Hieruit blijkt dat zij er zelf van overtuigd was dat, op basis van deze nieuwe overtuigingsstukken, een andersluidende beslissing kon volgen, ook zonder een uitspraak van de Raad in de voorliggende procedure.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat in het kader van het thans voorliggende beroep sprake is van een principekwestie waarvan de beslechting haar een concreet en nuttig voordeel kan opleveren. Het louter gelijk krijgen wettigt op zich de gevraagde vernietiging niet (RvS 29 april 1999, nr. 80.016).

Verzoekster overtuigt met haar betoog niet dat, in de gegeven gewijzigde omstandigheden, een eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing voor haar een concreet en nuttig voordeel heeft en dat zij bijgevolg nog een voldoende belang heeft bij deze nietigverklaring.

2.4. De Raad merkt nog op dat de bestreden weigeringsbeslissing is gesteund op twee onderscheiden motieven die elk op zich de genomen beslissing kunnen rechtvaardigen, met name enerzijds het motief dat niet blijkt dat verzoekster is te beschouwen als ten laste van haar Belgische moeder en anderzijds het motief dat niet blijkt dat de Belgische moeder beschikt over toereikende bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster uit in het thans voorliggende verzoekschrift geen enkele kritiek tegen dit tweede motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt.

2.5. Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS